

2 QUARTOS

CADA
VIATJE.



2 QUARTOS

CADA
VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

Lo mes de Setembre.

Estich mes content que un gos ab un os, que en Figuerola ab un empréstit, que en Prim ab un balanci, que en Targarona ab los seus cipayos, que un enterramorts ab la febra groga y que un descamisat ab la República.

Ja no haviam de ser al mes de Setembre; en aquest mes en que maduras las fruitas cauhen del arbre; en lo mes de las revolucions y de las trompadas, en lo mes de la vrema y de trepitjar los rehims, en lo mes en que 's féu lo bunyol de Cádiz y 'l magnífich alsament republicá; vaja, en lo mes més maco del any.

Las escombras francesas n' han passat via. Napoleon, lo nebot de son oncle, com lo seu oncle ha caygut, rendint una espasa que desde 'l dos de Desembre no havia tocat sanch. En sos llabis hi tenia un cigarrillo de paper. Aquest fou l' últim acte que féu com á Emperador, si esceptuham no obstant lo de fer tapar lo nas als huláns que l' acompanyavan á causa de un dels efectes que també l' produheixen las pildoras de Holloway.

Mentres aixó sucsehia, mentres malehint la cama que no 'l deixa anar á cavall se ficava dintre d' una carretel-la, per anarse 'n al infern ab cotxe, á Paris, los descamisats, los rojos, los demagogos, desenfrenats feyan malbé las áligas de tots los rétors y de todas las banderas, entravan al Cos legislatiu per treure als representants que estavan deliberant sobre si traurian ó no á l' Emperador, invadian las Tullerias, á la Casa de la Ciutat proclamavan la roja.... en fi.... escándols, crits y soroll, capassos de fer desmayar á las

senyoretas y de fer xisclar á las mamás mes fetas á proba de bomba.

No hi vá haver sanch per que 'ls republicans s' havian deixat los ganivets á casa, que si no alló hauria semblat lo reynat de la guillotina.

Pero en fi, deixant apart lo de l' Olóza, que l' haurian arrosegat, sino que el véure 'l tant gras ningú s' hi vá empenyar; y la fugida de la Emperatriz que l' haurian detinguda y maltractada, sino que com es andalusa, porta com á tal la navaja á la lliga-cama y tothom tenia por, l' alsament de Paris hauria sigut un escándol, pus fins s' havian ficsat á las parets rétors que deyan «pena de muerte al ladrón,» lo que fá suposar que no hi faltavan lladres; y ja també s' havian destituít á tots los municipals y sargents de ville, lo que fá creure que 'ls mals instints dels republicans s' estenan fins al estrém de no permetre que 's donessen bolas al gossos rabiosos, ni cops de trenca caps al ciutadans rabiosos també.

Mes vaja; anémse 'n de aquesta qüestió, no fos cas que 'ls republicans d' aquí sentissin com la mosca 'ls puja al nas y s' recordessin del Ponton pera venirlo á cremar lo dia, que no está lluny, de que puji la República per tot arréu.

En fi, tenim de atemperarnos á las circumstancias. Aquest es lo sistema de tot periódich que vulga fer forrolla. Jo havia comensat aquest article seguint las inspiracions del meu cor que son sempre anti-republicanas. Pero 'l dimoni ha volgut que vingues lo comandant del Ponton y que llegís las cuartillas que tenia escrites. Al llegir alló que dich de l' Olóza y de la Emperatriz y del escándol que haurian mogut los republicans, si no s, haguessin deixat los ganivets á casa, ha fét un

brinco que ha donat un cop de cap al sostre

—¿Qué 'ns vols perdre? m' ha dit. ¿Que t' has tornat boig? ¿Que no véus las banderetas de torratxas y campanars, que señalan vents republicans? ¿Y donchs, qué fas?... Mira, jo ja m' hi comprat un gorro-frigi, y tu estás fent un article que pot portarnos á las massas á calar foch al nostre barco. Ahi quan dominavan en Gaminde y en Targarona los alabavam, perque l' eura sempre s' arrapa al roure. Que llavors fessim aucas de cipayos no tenia res de estrany; pero que avuy clavis llenya al republicans y procuris enlletgir als francesos no t' ho perdono, ni may t' ho perdonaré. Poch sabs lo de que son capassas las *masas de abigarrados proletarios*, com deya 'l Brusi després del bombardeig de Gracia. Si tens ganas de anar á la guillotina y de que se 't beguin la sanch en un té nacional, acaba l' article que estás fent y ho lograrás!...

—¿Vol dir, senyor comandant?...

—Mira si 'n vull dir que si ells no ho fan ho faré jo, tant es lo republicá que m' hi tornat.

—¿Y á què s' atribueix un cambi tant radical?...

—¿A què s' atribueix?... Mira, Borra, comprat uns lentes, que per lo curt de vista que ets, tinch por que t' tornis cego. A França proclaman la República. Los italians se 'n van á Roma. Las iglesias de la Ciutat Eterna van á ser convertidas en clubs y principals de milicianos. En Prim estreny lo balanci, olora l' espay y 's disposa no á donar lo salt mortal que 'ns tenia promés, sino á trencar la corda y á donar un «viva» á la República. La ex-reina Isabel y la ex-emperatriz Eugenia van á fer una visita á la reina Victoria. Aixís com la

Isabel va encomenar lo mal á la Eugenia, no seria estrany que las dugas malaltas l' encomanessin també á la que encare es reyna dels inglesos... y en fi, noy, lo mon va á donar un daltabaix y ¡ay de aquell que no 's prepari á darlo!

—¿Vol dir?...

—Sí, noy, si...

—Donchs bè, acabarè l' article fent una professió de fè digna de un progressista que 's converteix, y no posaré 'l mèu nom sense escriure al principi del mateix un párrafo en que dirè que estich content de lo que passa, pera distreure la atenció dels lectors, y un altre al cap de vall que digui:

—Ben vingut sigas mes de setembre, mes de las revolucions, primavera de l' iveren en que bull la sanch del poble, mes en que las plomas dels escriptors, tant si un vol com si no vol, posan un *ex* devant de tots los reys, mes de las figas panxonas y dels moscatells, mes de la fruita madura, mes coronat deu mil vegadas ab las coronas de deu mil reys tronats y destronats, mes dels pebrots, dels tomátechs y de la xanfayna, ben vingut sigas entre nosaltres!... Apórtat cada any com en lo present, y mentres visca no 't faltará may un article de

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

L' amo de un dels principals establiments de cotxes de lloguer de aquesta capital, enterat de que el ex-Emperador dels francesos va anar en carretel-la á entregarse al enemich, y coneixent que aquí se adopta sempre lo de França, ha anyadit á la tarifa de préus de la seva casa lo següent:

Un cotxe ab quatre caballs pera anar á entregarse al enemich, los capitans y tinents generals. 50 pessetas.

Un cotxe ab dos caballs pera los mariscals de camp, brigadiers y coronels. 25'50

Un cotxe ab un caball pera los comandants, capitans, tinents y subtinents. 6

Una tartrana ab un caball pera los cabos y sargentos. 4

Un carro ab vela y una mula pera los soldats. 2'50

Nota: á fi de ferho tot igual á la nova moda francesa, lo cotxero suministrará un cigarillo de paper per barba.

Aquest bon home de cotxero sap ahont té la ma dreta, y no duplin que atesas las circunstancias que a travéssem, segons pinti la cosa, se farà barba d' or.

Fresca está la gent de *sabre*

Per mes que no ho vulga *sebre*:

A Espanya tenen la *febre*

Y á França hi tenen en *Fabre*.

La guardia nacional de l' ex-cort francesa, esmola contra 'ls prussians las puntas de las bayonetes.

Si ferissin á n' Guillermo, ¿saben que tindria gracia un rey clavat ab puntas de París?..

Diuen que D. Salustiano feu un discurs republicà.

Será tan dolenta com vulguin la república; pero sempre es millor qu' una garrotada.

—Está molt groch senyor Mateu, que pot ser tè la *febra amarilla*?...

—Es molt pitjor lo que tinch.

—Espliquis.

—A França hi ha la República.

—No s' espanti, home; á Espanya ni aixó tenim y tot va bè.

—Es que m' han dit que s' encomana.

—Donchs fuji, si no vol tenirla.

—Si, si; m' en vaig á menjar mistos, perque al mon ja no 's pot viurer.

La Convicció, diari neo-catòlich com ell sol, sembla que está mig picat, perque á París no hi ha hagut desordres.

Ja cal que usi de tota la seva resignació la apostólica germana, pues á seguir las cosas com segueixen se li esperan molts disgustos.

Ahi m' estava al café entremig de quatre neos. Entra un descamisat y diu:

—Los italians van á Roma.

¡Haguessin vist quina ganya que van fer.

A França 's despatxan repúblicas á *Napoleon*.

Ja veuen si es barato.

Avis á las naciones, perque aprofitin l' ocasió.

Deya un neo:—Ara surto de París

Y la sanch arribava al primer pis.—

Després se sapigué

Qu' el París d' ahont sortia era 'l *café*.

—Com es que Napoleon no pot habitar ja las Tulleries?...

—Que vol que li digui? Desgracias de familia no li permetan.

Estich per ferme *guerrero*, com diu en *Pitarra*.

Dos tirans s' han fet guerra á mort pera assegurar sas respectivas tiranías, y n' ha surtit una república.

Es la primera vegada que del mal ne surt lo bè.

Napoleon fins per entregarse prés va anar-hi en carretel-la.

Vet aquí aquell ditxo catalá:

Anar al hospici en cotxe.

Francisco I va caurer presoner á Pavia.

Napoleon III ha fet lo mateix á Sedan.

Se coneix que ab aixó de reys estudiava 'ls clàssichs.

Isabel II destronada y fugitiva, Napoleon III y l' emperatriz Eugenia destronats y fugitius, D. Carlos pretendent á una corona, Montpensier tres quartos del mateix.

En aquet pas, prompte podrà obrirse una botiga ahont se despatxin reys de lance, si es que s troban compradors.

Diuen qu' el *Terso*, al saber la caiguda de Napoleon, digué ab veu molt llastimosa:

—Qui pogués caure com tu!... Al menos n' has sigut vint anys!...

D' un rey ne contan que un dia

Tant trist y abatut estava,

Que sols als palaus pujava

D' altres reys que coneixia.

¿Hi haurá ningú, repetia,

Com jo tan desesperat?...

Y al girarse de un costat.

Veu á Montpensier en persona

Emprobantse la corona

Que á n' ell l'hi havian llevat.

¡Aleluya!

Ja comensa la victoria

Del dret sobre 'ls que fan torts;

Las campanas de l' historia

Ja poden tocar á gloria,

Puig ressucitan los morts.

Ja tot lo mon ho te entés,

Y per éll no es cap misteri,

Que un home de molt pochipes

Ahi valia un imperi

Y avuy dia no val res.

Gobern y poble ja encaixan

Lo mateix que dos germans,

Y ab motiu de fets tan grans

Diu que las coronas baixan

Y puijan los ciutadans.

Y diuen que 'ls reys tremolan

Com qui té mal de S. Pau,

Ells assegurarlas volan,

Y las coronas rodolan

Y es fá lliure 'l poble esclau.

¡Obrat, cor, á la esperansa!

D' una plana á l' altre plana

Per tot aquet crit se llansa:

—Ciutadans, viva la Fransa,

La Fransa republicana!...

Prou es cert que mig millió

de prussians la vol xafar,

Pero, amichs, no tingau pó,

No pot deixar de triunfar

La causa de la rahó.

No pot á un poble fer forsa

La militaresca audacia;

Encar que no 'ls fassi gracia,

Si no triunfa per la forsa

Triunfará la diplomacia.

Francesos, alerta estau;

Feu respectar vostra ley,

Y ab pit d' entusiasme brau

Al mon enter li mostrau

Lo que val un poble-rey.

Fransa, tot temor ne deixa,

Sigas temple de fets grans

Y 'l pendó enemich esqueixa,

Que al lluyart per tú mateixa

Lluitarás pels teus germans.

Mes ranxo.

Un carlí de Barcelona feya aquesta observació: —Sempre que han governat los progressistas ha vingut lo cólera.

Nosaltres no podem de menos qu' esgarri-farnos al pensar lo que deuria venir si 'ns governessin los carlins.

¿Qué no hu saben? s' está tramant una conspiració terrible. Los republicans volan tirar mistos á dins los cantis de las casas dels progressistas. Per aixó s' han pres midas preventivas; se parla de si 's privará als xicots de vendre capsas de cerillas.

S' ha descobert per medi del somnambulisme.

Lo ranxo d' avuy es extraordinari; es com si diguessim ranxo de Nadal.

A França hi ha la República.

Napoleon de Emperador ha passat á Ex.

Diguinme si aquestas dugas novas no fan del ranxo que avuy se serveix al Ponton, un dinar millor que 'ls que se serveixen á ca 'n Justin.

Afigúrinse si lo diumenge passat hi havia d' haver mals de ventre á Barcelona ab las novas que corrian. Uns deyan que 'ls unionistas estavan á punt de ferne una de las sévas; altres que 'l general movia las tropas per exaltar als republicans y poder ab aquesta excusa posar l' estat de siti; hi havia qui deya que á Sarriá s' havia d' aixecar un batalló de carlins; no mancava qui assegurés que la febre groga feya estragos y ab los partes que vingueren de la guerra las bolas que feyan corre 'ls progressistas, las fanfarronadas dels teristas y lo còba dels gallinas, los hi asseguro qu' es va agafá cada colich que valia..... una corona.

A las confiterias los hi dirán que van vendre mes *carn de membrillo* en un vespre, que no n' venen en tot l' any.

Las Tullerías están per llogar. L' Olóza va aná á veure si feyan per ell, mes no hi pogué arribá perque per lo camí, una turba de francesos que va pendre lo cotxe de la embaixada d' Espanya per lo d' un usurer molt interessat y amich del imperi, lo va aturar y va fertrosos aquella carratel-la que simbolisava lo progrés dels progresistas espanyols, obligant al Sr. Salustia á tornar á casa seva á peu. Al arribar allí se va disculpar, y ho va fer tant bè que 'l poble s' arribá á entussiasmar fins al grau de cridar ¡viva l' Olóza! conmoguent-lo hasta al estrém de fer plorar llágrimas com á sigrons á 'n al bé del seu Toisó.

Y encare hi ha qui sosté que l' Olóza era tant partidari de Napoleon! No senyor, aixó es una injusticia, l' Olóza may ha sigut partidari de res mes que de la embaixada.

Napoleon quant va anarsen á entregar al rey de Prussia hi va anar en carretel-la descoberta y voltat de caballerissos.

Los seus soldats anavan á morir á peu y alguns d' ells á bastonadas, com los cavalls dels toros.

Diuen que Napoleon quan va saber la mort de 'n Canrobert y de 'n Fayly va resoldre suicidarse, y com al acte no l' hi vingúes á ma una pistola, tingué lloch de reflexionar una mica y de recordarse que havia sigut republicá, recort que 'l va fer desistir de l' idea del suicidi, per esperar á veure si la república francesa necessita un president de barato, en quin cas ell encara podria ser útil á la seva patria per alguna cosa.

Napoleon sempre ha sigut un home molt superior al seu sigle. Lo seu poble no l' ha sabut comprendre. Rey, President ó Emperador, ell sempre ha estat pròpte á sacrificar-se per la França.

Lo sacrifici que ha fet per ella al deixar d' acompanyar á sos generals al altre barri, es digne dels millors elogis.

La senyora de Napoleon va fuir de París acompanyada de donya Isabel de Borbon. Diu que per lo camí totas dugas se miravan y no deyan res, fins que al arribar á la frontera de Bèlgica donya Eugenia se va treure lo mocador, s' aixugá 'ls ulls y després fent un sospir digué:

—Ya lo veis señora... A lo que la seva amiga va contestar mitg sumiquejant:

—Ay si, en todas partes cuecen habas!...

Sortí al camp un que 's deya Canadella, y un soldat l' hi va rompre una costella. Y encar qui diu hi há que no es l' aire de fora pur y sá.

L' *Esperansa* de Madrit, diari carlista que de tot se cansa menos d' *esperar*, diu que 'l poder temporal del Papa *adquireix fortaleza*.

Res..... una errada de impremta. Lo que degué volguer dir lo redactor de l' *Esperansa* es que van á ser *adquiridas las fortalezas* del Papa.

En Figuerola diuen que té cólica. També 'n tenen los que deuen cobrar de 'l Estat. Si no que la del ministre es de massa tip, y la de 'ls altres es de debilitat.

Véus' aquí dos causas ben diferents que produheixen los mateixos efectes.

¿Qué es una cosa que tenint dos circumstàncias malas, té una circumstancia bona, conseqüència de las dugas malas?

—Lo carrer de la Palla á la nit, que estant mal empèdrat y mal illuminat es bó per rompre la crisma dels transeunts.

Un metje molt reputat nos ha enviat un remey per curar la febre groga.

Consisteix en destronar un rey.

S' ha observat que la cayguda de Napoleon ha fet fugir la febre de Barcelona.

Un dels lemas de la República es: *La república no quiere quintas ni fiebre amarilla*.

Desde que 's vá notar lo primer cas de febre en Gaminde se 'n vá anar del palacio que té á la vora del port. ¿Per qué? No 'u sabem.

Desde que 's vá notar lo primer cas de febre que en Gaminde viu en un pis que ha llogat á la vora del surtidor del paseig de Gracia. ¿Per qué? Creyem que perque desde allí

vèu la vila bombardejada y 's consola ab la idea de que es mes fácil combatre una campana que toca á somatent que una febra que las obliga á tocar á morts.

CONTINUAN AQUELLAS FRASSES.

¿Qué m' importan las vidas dels meus súbdits?... Per que son tant tontos...

Princep heréu de Prussia.

¡Mala guanyada bala qu' es pert!... Si n' anava una al cap del meu cosí ¡qui m' empetava la basa?...

Princep Frederick Carlos.

Fem lo valent; l' honor de la familia ho demana.

Princep Carlos, jermá del rey.

Ab la ajuda del Altíssim seré la dona del rey mes temut d' Europa.

Reyna de Prussia.

¡L' Emperador s' ha entregat! ¡Cobart! Tot s' ha perdut fins l' honor.

Mach-Mahon.

No hi ha deute que no 's pagui. Volia fundar imperis y ara ha perdut lo seu.

Carlota.

Napoleon ha caigut. Un mes á la colla.

Francisco II.

¡L' Eugenia ha fugit!... ¡Bah! No 'n venia de rassa; era emperatris de per riure.

Sofia.

Llops ab llops may se mossegan. ¡A las mexas mans tenia de caurer!...

Mazzini.

Lo riurer va á estonas. Mè tractavan de ximple, ara s' ho troban.

Thiers.

L' home que vol viure, de tot s' ha de riure. Ha caigut l' Emperador; Viva la República!...

Olóza.

Bellas arts; paraúlotas sense sentit, que cap respecte 'm mereixen. Allá ahont hi ha mes blanch, lo tret es mes segur, bombas á la Catedral.

Werder, bombejador d' Estrasburg.

Millor. Val mes no veureuho.... ¡A Dèu siau!... ¡Dormim!...

Failly.

¡Calma francesos! No anéu depressa. La destrossa d' ell es gran. Jo vos salvaré.

Joinville.

Vaig fer be de buscármelas per Italia; aixis estich á salvo.

Princep Napoleon.

¡Quina claror!—A cada trono que cau neix
a dalt del cel una estrella.

Victor Hugo.

Per acabar d' una vegada ab totes las su-
blevacions no hi hauria com fusellar a tots
los espanyols.

Allende Salazar.

Perque 'ls inglesos sapigan que vaig re-
nunciar la creu, ho faré posar en lo Thimes:
Elias Carbonell.

Aixó dels hulans m' ensera. Son gent que
se la saben campar.

Cabo Simon.

¡Pobre xicot com l' enganyan!

Cabrera.

Al Carnestoltes de l' any que ve l' hi faré
la cara de Napoleon.

Junyent.

(Se continuarà.)

Mes ranxo per variar.

Quan la ex-reina Isabel arribá á París des-
prés de ser destronada, diuen que l' ex-prín-
cep imperial va dir al seu tocayo Alfonso «no
t' espantis amich meu, que jo t' tornaré la co-
rona que tan cobardement t' han presa.»

En just agraïment d' aquesta oferta contan
que ara l' Alfonso ha promés tornarli l' impe-
ri que son pare l' hi ha perdut.

Pobrets!, me sembla que si volen ser reys
se tindran d' accontentaren serho com los des-
cendents de Carlos V, com lo Terso per exem-
ple, que se aconsola ab ferse retratar ab co-
rona y firmarse Carlos VII.

Segons se diu, quan l' os imperial de la Si-
beria sapigué que 'ls hulans de la Prussia s'
acostavan á París, va fer una rialleta de satis-
facció que va fer tremolar á tota la Polonia.

Pero quan ha sapigut que á França se ha
proclamat la República, ha fet una ganyota que
no ha pogut menos que arrancar una rialla
dels llabis de totes las viudas y tots los orfes
polachs.

No hi ha com las bestias per coneixe quan
s' acosta l' mal temps.

Senyors del Govern Provisional, ¿que 'n
fan del article 33? ¿Encara no n' están con-
vensuts de qu' es passat de moda?

No sigan plagas que al cap y á la fi tindran
de dragar la República com tres y dos fan
cinch.

Aixó es com un malalt que trova amarga
la medicina, pero que á la fi la té de pendre
si es que no vol fe l' ánech. Vamos, fassin un
esfors. Ja veuran que costa poch de ferho.

Vamos senyor Prim, á la una... á las du-
gas... fassi l' salt.

Miris, ara encara es á temps de caure sobre
tou; després... que no s' trenqui l' cap.

Un pintor amich nostre feya un purgatori
per la parroquia d' un poble de fora, y com

vegesim que hi pintava molts capellans li
hi vam preguntar perque ho feya.

—Ay, ay, nos va respondrer, perque ara
hi han entrat las ánimas de tots los que han
mort ab las armas á la má defensant los quar-
tos que 'ls hi donava l' Terso y 'ls que xucla-
van dels tontos.

Nos vam donar per convensuts.

Ja tenim un altre rey que se 'n va á ca 'n
Pistraus. Parlém del rey de Roma.

Sobre l' particular vam sentir l' altre dia á
un fulano que deya: «Ara 'ls italians van á
Roma á proclamar la república y desd' allí
empendre la redempció d' Italia.» Si es aixís,
Dèu los protejeixi, pero ¡ey! no l' Dèu dels
papas infalibles, sino l' dels Papas verdaders.

De mica en mica s' ompla la pica.

A Espanya fa dos anys que no tenim rey.

A França han proclamat la República.

A Italia lo Papa rey s' en va á fer bolas y
'n Víctor Manuel fa aigas.

Y á Portugal lo rey Lluís fa dos quartos del
mateix.

La cosa marxa. Me sembla que per fi la ras-
sa llatina será una rassa d' homes.

Polonia espera ¡que l' sol de la llibertat s'
aixeca!

Fins ahí eram prussians, ara som france-
sos; ahí combatiam en la França lo govern
personal de la esclavitut. Avuy ab la França
proclamém la llibertat y combatém en la Prus-
sia al absolutisme, á la tirania.

Viva la França republicana!

Diuen que s' ha sublevat la escuadra del
Mediterráneo al crit de viva l' amich de 'n
Topete.

No sabem si es veritat, pero de totes mane-
ras darém un consell al Sr. Batista, y es que
l' duch no s' pensi que per l' any 68 ho fes
tot ell, que si l' poble no s' hagués posat de
la seva part, s' hauria quedat á la lluna de
Valencia com s' hi quedarà are si fa alguna
ximperia.

Los francesos á l' últim s' han posat á la
rahó; han comprés qu' un emperador es una
cosa completament inútil y que l' poble que
s' empenya en sostenir aqueixa inutilitat es lo
mateix qu' aquells ximples que per falta de
pa, se 'n van sense sopar al llit, y s' entrete-
nen en mantenir una gossa que per acabar-
los de divertir los umpla la casa de quissoys
y el dia menos pensat se 'ls torna rabiosa pa-
gant la vida d' ella y dels seus fills ab una
caixalada que l' envia al cementiri.

Telégramas.

MADRID.

Tot fa olor de República. Los ministros se
ventan per allunyaria; pero fins los ventalls
empudegan l' espay.

S' ha construït una ollera de llarga vista
que arriba fins á París. Lo constructor de
dit instrument se titula D. Conveniencia.

En lo concell de ministros han fet molt
afecte duas frasses una d' ella pronunciada
per en Serrano y l' altre per en Rivero. La

del primer es lo següent:—«Mentres tinga
quatre soldats y un cabo no permetré que
puji la Roja.» La del segon diu: «Tenim de
tornar á ser republicans?... Donchs girémse
y andansa!»

Lo govern té por y no vol obrir las cort
perque diu que l' poble de Madrid podria fer
lo mateix que l' de París.

A las portas del congrés un xicot hi ha
escrit lo següent rétol:—«Quant vejas la bar-
ba de ton vehi cremar, posant la tèva á re-
mullar.»—

PARIS.

Allons enfants de la patrie..... Napoleon
mort moralment..... República viva material-
ment..... Cohets, focs, iluminacions.....
gran entusiasme.

Gran consum de gorros frigis..... Esbullats
tots los nius de las águilas..... Me torno boig
de alegria.

La República es molt maca. Diu que des-
prés de Fransa vindrá cap á Espanya. Ja
está fent la maleta. Obsequiula com á n' a-
qui.

BERLIN.

La proclamació de la República á Fransa
'ns ha fet venir ganas de tentarla.

Alguns periódichs aconsellan que s' tan-
qui á Napoleon dintre una gabia y que se
l' ensenyi á dos calés l' entrada.

FLORENCIA.

En Manel no las té totes. Ha privat als
capellans de dir la missa en llatí, perque diu
que densa que s' parla de República llatina,
fins lo *Dominus vobiscum* l' hi fa por.

SEDAN.

Al agafarsa l' Emperador, estava consti-
pat.

Al dirigir-se al camp prussiá en carretel-la,
l' hi preguntá un hula:—¿qui ets?...

Ell estornudant digué *L' ex.....* y després
anyadí, Emperador.

Ho endeviná.

PARIS. (Conducto privat)

Lo govern provisional ha rebut un telégra-
ma de 'n Roig y Minguet de Barcelona, feli-
citantlo per la proclamació de la República.

També n' ha rebut un del Círcul republicá
de dita Ciutat. Al veurehi tantas firmas y
tants cárrechs ha preguntat á l' Olózaga si s'
tractava de una quadrilla de toreros.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—L' empresa ha quebrat.
Las primeras parts son á la presó. Los com-
parsas morts, ferits ó presones. La república
ha anat á purificar lo local.

TEATRO NACIONAL.—Gran funció per
avuy. Primer. Sinfonia: *L' enterro de la mo-
narquia*. Segon. La pessa en un acte titulada:
*Qui no vol creure la bona mare té de creure
la pell de cabra*. Tercer. Coro á tota orquesta
que en Clavé compondrá dintre poch dias,
titolat: *La República llatina*. Quart. Quadros
al viu, titolats: *Qui te esperansa República al-
cansa*.—Ab palla y temps maduran las monar-
quias.—Fruita madura cau del arbre que l'
aguanta, y l' plástich, titolat: *L' assombró
dels rats penats davant la llum*. S' acabarà la
funció, després de un ball de reys que caurán
del trono, y repartintse entre 'ls concurrents
una cartilla dels drets y dels debers de l'
home.

Imp. de Luis Tasso, Arco del Teatro, n.º 21 y 23.